quo ad ptes integrales 3do; mãa primigenia est illa quæ à Parentibus traditur foetui, et quæ præponitur ad informãs aiæ, hæc aūm mãa; semper manet invariata, cum quæ ea sola sit de essa hois lit, varietur quo ad ptes integrales, hō manet eaedem idem.

2°, 3do sequela, in qua nihil est absurdi, lit eē hōo, phice eēt distus, à se ipso, eēt tam, idem moraliter, uti fluvius dicitur idem, licet re vera, sit distus à seipso phisice; cum ñ sint eædem aquæ decurrentes: ut aūm, salva maneat fides Rcæ resurrectionis, sufficit qd resurgat hōo, l. phice, l. moraliter. Ad 2um, 1° nō ans, qª. ɔpotus accidente etiā ɔstituitur per subtum.

2°, dato anti, nō cōq, disparatas est, qª. in ɔposito accidenti, sola frā est accidentlis, in substãli aūm, etiā mãa est substãlis. Ad 3um, nō sequela, qª. in resurrectione, restituetur 2do, sua propria mãa, quo ad ptes essentiales, qd ñ quo ad ptes integrales, quæ l vitæ decursu dequiruntur, et dependuntur aliqid, ei. deficeret Deus supleat talem defectum, uti suplebit in Pigmeis et infantibus, ut resurgant ad pfectum staturæ ætatis plenitudinis Xpti. Ad 4um, dispositio ans; sola frā est radix activa 3do; pasiva nō: qd ñ sermo sit de operaōibus spiritualibus aiæ ralis v. g. licet hæ, dnt recipiantur in mãa, ab ea tam dependent saltem quo ad modum, pro statu unionis aiæ ad mãm. Ad 5um, dispositio ans, ñ, disponuntur specie ɔpleta 3do; incompleta, nō et cōq. Ad 6um, potest nasci mas, quæ est abste fla; hō enim ñ. differt per al ab aliis alibus, et tam ɔstituitur per al. Ceterum eam dispositio: per id ɔstituitur specifice 3do; per id ɔstituitur phice, nō, et ɔsd. mixi, disposue similiter coerus.

Sectio IIa. quae formæ educantur ex potēa mãæ?

Noto 1°: qd inter fras, aliæ sūt accidentles ut albedo; aliæ substãles ut aīa ralis: inter accidentles, aliæ sūt mãles, seu corporeæ ut sonus, aliæ spirituales ut intelectio: inter spirituales aliæ sūt nãles ut volitio; aliæ supernãles ut grãa santifficans: inter substãles aliæ sunt spirituales ut aīa ralis, aliæ corporeæ seu mãles ut frā equina.

Inter materiales aliæ sūt Cœlestes sive Cœlorum, aliæ sublunares, et hæ sūt frã elementorum, ignis, aquæ, terræ, et aëris, l. sūt mixtorum, seu corporum illorum quæ elementa ñ sunt ut frā equi. Noto 2°, qd creatio est productio rei ex nihilo, hoc est ex nullo præsupposito subto. Unde rem creari est pduci actiōe ita independenti à subto, ut extra illud posit existere et ɔservari nãliter.

Eductio vero, est pductio rei dependenter à præsupposito subto: unde rem educi est pduci actione ita dependente à subto, ut sine illo, nequeat existere aut ɔservari nãliter. Hinc communiter dicitur, qd terminus creatus fit ex nihilo sui subti: eductus aūm ex nihilo sui, et ex aliquo subti: ex hoc tam, ñ, est inteligendum qd extrahatur à mãa aliqod frustum ex quo fiant fræ, aut qd hæ præexisterint absconditæ in poā mãæ quasi in vesiculo, et subito prodeunt in lucem.

Fræ igitur educi ex poā mæ, solum est qd ad pductionem ipsarum præcedat saltem prioritate nãæ subtum in quo recipiantur, et sustententur: Unde apparet rem, sive creata sive eductæ fræ ex nihilo sui: item, prologuium hoc: ex nihilo nihil fit, inteligitur per eductionem, ñ per creationem: ex nihilo enim subti nihil fit per eductionem, fit tamen aliqid per creationem.

Noto 3°: qd aīa ralis, ñ, educitur, sed creatur à solo Deo, qd definitum est in ɔcilio Viennensi, et Lateranensi, unde, ñ dubitatur de illa in præsenti; sd de aliis fris, tam sublunaribus, quæ Cœlestibus et elementalibus. Noto 4°, ut certum etiā apud adversarios est, omnes fræ substãles mãles quæ de facto pducuntur, de facto eē pducuntur, et ɔservantur depenter à mãa: unde tota difficultas desolvitur ad fras substãles mãles, tam Cœlestes, quæ sublunares quæ fuerunt pductæ scilicet in 1a. mundi ɔdiōe, utrum illæ, fuerint eductæ, vel creatæ?

Dico 2o: in 1a mundi cōne, oēs fæ māales, etiā Cœlorū et elementa-
lēs fuerunt eductæ. Ita commune Thomistarū cum D. Thoma. Dices 1o: ideo per
illo tales fæ, non fuerunt eductæ, quia māa non præexistit tempore ad illas,
sed ut māa sit cāa māalis, non requiritur præexistentia temporis, sed
sufficit nāæ: ergo tales fæ fuerunt eductæ. Minor pat, in Sole, qui
est cāa māalis lucis, quin sit prior tempore, sed solū nāa respectu
lucis.

Pbr 2o: ideo tales fæ fuissent creatæ, quia fuerunt productæ à Deo
simul cum māa per eandem indivisibilem actionē; sed hoc est falsum:
ergo non fuerunt creatæ. Dist. min. 1: Deus operans ut Author nāæ
produxit res actionibus proportionatis ad illarum nāas; sed māa 1. x. suæ
nāæ, est prior fā, et independens ab illa: fæ vero māales, Celestes et
elementales sunt posteriores et dependentes à māa: ergo Deus operans
ut author nāæ, in 1a mundi cōne, produxit māam, et eas fās acti-
onibus diversis.

Pbo 2o, eandem māam: actio productiva, et conservativa māæ
perseverat usque nunc: sed non perseverat actio productiva et conserva-
tiva fæ elementaris: ergo non est eadem actio. Dist. min. quia nequit
perseverare actio, absque termino; sed fā terræ v. g. non perseverat cum
videamus terram converti, in herbas, flores &c. Ergo. = In fine observa
1, quod fæ accidentales (præter creationem de qua suo loco) sive corpo-
rea sint ut albedo, sive spirituales, nāales ut volitio, sive spirituales
supernāales, ut habitus fidei, et gratia sanctificans educuntur de
poā subti.

Rao est, quia oēs illæ dependent à subto in fieri et conser-
vari, ut sine illo solum supernāaliter possint existere, quod x. dicta
est educi. Observa 2o: accidentia nāalia educi de poā nāali subti,
supernāalia vero de poā obedientiali. 3o: fās māales substāales posse
supernāaliter existere sine subto, quod est posse supernāaliter creari.
Constat, quia cum accidentia sint ens in alio magis dependent à māa
quam fæ substāales māales; sed accidentia possunt supernāaliter conser-
vari per creationem independenter à subto, ut pat in Eucharistia: ergo
similiter. Observa 4o: quod in casu actio creativa qua conservaretur
fā, esset supernāalis, esset enim indebita et non, maneret eadem
cāa adæquata fæ māalis.

Argumenta contraria.

Arg. 1 contra 1am notaos: homo generat hoēm producendo unionem: ergo similiter ignis
generat ignem producendo unionem. 2o: fā pendet à cāa activa, et
non pendeat à māa, non educe-
tur, non educitur ex poā illius: ergo licet, pendeat à māa, quin
tamen educitur ex illa. 3o: aīa ralis in 1a sui productione dependet à māa, quin
educitur ex illa. 4o: māa non educitur
et educta: ergo licet, aliæ fæ, dependeant &c. 4o: māa non educitur
ex fā, licet, dependeat à posteriori ab illa: ergo licet, fā dependeat
à priori à māa, non educitur ex illa. Adtis, neg. cons. disparitas est, quod
aīa ralis, est spiritualis et incorruptibilis: ignis vero est māalis et corporalis.
Ad 2um, neg. cons. quia fæ non dependent à cāa activa ut à subto, pendent
tamen, ut à subto à māa, quæ ut pote cāa māalis recipit et patitur,
fæ. Ad 3um, dispositio antea: pendet tunc, ex vi suæ productionis, neg. pendet
exire ex vi decreti Dei decernentis, non infundere aīam nisi in māam,
dispositam ideo. Unde constat disparitas: aīa enim ex se est independens, fā
vero māalis ex vi suæ productionis, et si separetur nāaliter perit. Ad
4um neg. cons. quia māa solum pendet à fā ut à complemento, non ut à subto
et solum hæc dependentia arguit eductionem. Nota quod quando S. Aug. ait: om-
nium quæ ad oculos nostros prodeunt, occulta quædam semina in
elementis mundi latere, per talia semina, tantum solum denotat cāarum
nāalium passivarum, et activarum poās, in quibus effectus nāales et formæ
continentur.

Arg. 2a contra 2m aliquos 1: illud Genes: in principio creavit Deus
Cœlum et terram, sed ex D. Aug. non verba Scripturæ sumenda sunt in 1o
sensu, si non, sequitur inconveniens: ergo fæ Cœlorum et elementorum, non sunt
eductæ. 2o: fæ Cœli et elementorum dicuntur concreatæ cum māa:
ergo. 3o: si fā Cœlorum educerentur essent corruptibiles; sed sunt incorrup-
tibiles x. Sanctos Patres: ergo.

Ad 3um Vo instando ex eodem: Deus creavit Coeli grandia: ergo Coeli grandia non fuerunt educta: et similiter in aliis quae plurimis locis ex quibus constat, quod creare in sacra Scriptura idem est ac producere: unde potest promiscue applicari ad productionem creationis, vel eductionis: hinc 2o, distinguo majorem: creavit late, idest produxit, concedo; creavit stricte, nego: unde non stricte sumeretur ly creavit, sequeretur inversus nempe quod Deus non fuerit operatus ut author naturalis. Praeterea potest dici quod ly creavit sumitur stricte, non tamen pro stricta creatione formae, sed materiae eo esse, quod haec sit creata, potest dici corpus esse creatum, quod recte docet D. Aug. contra Manicheos per ista verba: Rectissime credimus omnia Deus creasse de nihilo; quia etsi non de aliqua materia factus est mundus eadem ipsa materia de nihilo facta est.

Ad 2^am distinguo argumentum: dicuntur concreata, idest, producta per eandem indivisibilem actionem, nego; concreata, idest, producta in eodem instanti, concedo, et nego consequentiam: sic gratia dicitur concreata cum Angelis, et tamen educta est de potentia Angeli: adhuc 2a adversarius. Ad 3^m. concessa majori, distinguo minorem: sunt incorruptibiles intrinsece, nego; extrinsece, concedo: intrinsece sunt incorruptibiles, deficiente agentis introducentis dispositiones contrarias: intrinsece tamen sunt corruptibiles: constat esse, ex D. Petro Coelos esse comburendos, et Psalm. 101 dicitur: opera manuum tuarum sunt Coeli ipsi peribunt.

Instabis 1o. quod Deus se solo produxit corpus, superfluum est, ponere unam actionem pro materia, et aliam pro forma; tunc enim attendenda est eius omnipotentia, ob quam, unica actione potest utramque producere; sed Deus in 1o. mundi exordio, se solo produxit materiam et formam Coeli: ergo. 2o. Eductio requirit, quod subjectum praeexistat privatum forma; sed in 1o. mundi exordio materia non praeexistit privata forma: ergo.

Ad 1um instantiam distinguo majorem: quod Deus ut Author supernaturalis produxit, concedo; quod Deus ut Author naturalis, nego, et eadem solutione intelligitur inclusa probatio: quando enim Deus operatur ut Author naturalis, ergo debet attendenda natura et exigentia rerum: materia autem, natura sua exigit actionem creativam; forma vero eductivam, et his exigentiis tenetur

Deus ut Author naturalis annuere. Ad 2^am distinguo majorem: quod subjectum praeexistit privatum, vel, privatione late, vel, stricta, concedo: privatione stricta, nego, et eadem distinctione minoris, nego consequentiam.

Urgebis 1o. quoties in hoc, quaestione perfectio status praedat, videlicet haec in plantis, semina praecedunt fructus Deus in principio produxit haec in perfecta aetate, et arbores cum fructibus: item licet, forma exigat fieri ex materia disposita per actiones agentis naturalis, tamen Deus produxit formam Coeli ex materia non disposita per se, rei aliqua exigat fieri specialiter aliquo modo, non debet ita fieri a Deo operante. 2o. Arcus Nieri in compendio Theologiae cap. 67 ait: materia sunt est, quod corpora Coelestia non possunt in esse produci, nisi per creationem fieri non esse potest dici, quod ex praejacente aliqua materia sint facta: ergo.

Ad 1um urgens, distinguo consequens: a Deo operante ut authore supernaturali, concedo; aut praeter naturalem, concedo, operante ut authore naturali nego; quod si Deus fecit praeter exigentias partis in ante, non est operatus ut author naturalis, qualiter operatus est in productione formae Coeli: neque enim exercetur constans.

Ad 2^am distinguo verba: nisi per creationem late sumptam concedo: stricte sumptam, nego; vel aliter: corpora Coelestia, sumpta pro formali, non possunt produci, nisi per creationem, nego: corpora Coelestia sumpta pro materiali sit sola materia, quae stricte creatur: nec obstat quod dicatur, quod ex praejacente aliqua materia non sint facta, per hoc enim, solum vult dicere, quod materia non fit ex alia materia, vel quod forma, non fit ex materia praejacente aliquo tempore sine forma; non autem quod forma non fiat ex materia praejacente sine forma, saltem pro puncto naturae.

Arg. 3um obiectiones 1o: neque via dicit ordinem ad habitus supernaturales, neque accidens supernaturalia continentur in potentia subjecti: quia non educuntur ex illa. 2o. ex Scriptura et Patribus constat quod gratia, et dona supernaturalia fiunt in nobis sine nobis: ergo. 3o. licet actio creare predicatur dependenter a suo termino, sine quo requirit esse, aut conservari, tamen non educitur: ergo pariter de aliis.

4°: ñ est minus pfectus in ordine gratiæ, habitus supernaalis vt talis, quã aĩa ralis in ordine naæ; sed aĩa ralis creatur: ẽrgo & habitus. Ad 1um ditpuo aũs: neque dicit ordinem obedialem, neque etiã cõtinentur in põa obediali subti nõ; neque dicit ordinem adæquate naalem, neque accidẽa cõtinentur in põa adæqte naali. cõdo, & nõ cõg. Ad 2um ditpuo aũs: sine nobis merentibus cõdo; sine nobis parte phica influentibus nõ.

Ad 3um ditpuo coẽrs: lt actio creara pducatur dependenter à suo tro, vt à subto prerequisito, nõ supositus; à suo tro habito pro posteriori cõdo, & nõ cõg. Ad 4um, pelmissa mari; accidẽa ẽẽ quæcumque sint, semper sunt ens in alio, proinde quæ, ñ attingunt pfeos & exceleos aĩæ ralis; cõdo mĩnz, & nõ cõg, q tem eddu, ñ, arguitur ex mĩnz pfeõe, sed ex dependentia à subto, in quo ẽẽ, & cõtrariu, petunt ẽẽn. accidẽa quantumvis pfecta sint, talem aũm dependentiam aĩa ralis ñ petit.

Sectio IIIa. vtrum sint, posint vè esse in eadem maã, plures formæ, substãales subordinatæ?

Non est difficultas, vt titulus præfert de fñis accidentalibus, de qbus cõstat, plures posse ẽẽ, in eodẽ subto, & quidẽ in gradibus intensis si cõtrariæ, ñ, sint, vt nigredo & dulcedo, & in remissis si sunt cõtrariæ vt calor & frigus: neque item, de fñis substãalibus, quo ad diversas ptes maæ, sed solo ad eandem: vtrum, lt, in eadem pte maæ, dentur, posint vè dari.

Formæ subordinatæ dicuntur illæ quæ ita inter se ordinantur, vt vna naũ antecedat aliam ad quam disponit, & cum quæ si cõmpeẽatur cõstituet vnũ substãale cõpositum. Aliqui putabant, in quolibet cõpoto, tot ẽẽ fñas, quot sunt gradus metaphysici; Alii, tot fñas statuebant quot sunt gradus viventis: vnde in hoẽ ponebant triplicem fñam, vegetativam, lt, sensitivam & ralem, xa triplicem gradum [illegible] vitæ illius.

Vtrumque est falsum, 1°. q gradus metaphisici, vt cõstat ex dicta, ñ, identificantur. 2°. q lus quælibet fña, vt diversa ab alia habeat sua prata metaphisica, tot etiam esent

fñæ, quot prata essẽlia cuiuslibet fñæ, & ecce iam procesus in infinitum fñarum in quolibet cõpoto. 3°. q, frustra multiplandi tot fñas, est diversitas operationum; sed hæc diversitas, ñ, arguit distinctionem principiorum, vt patet in intellu pducente apprehensionem, & iudicium, quem sit distinctus: in volunte à qua pcedunt amor, & odium &a. ẽrgo.

Digna quidem plausu in hac re sentẽa est Schotistarum, qui cum suo subtilissimo in 4° dist. 11 q. 13 a ar. 2°. tenent, in quolibet viventis, præter fñam specificam, v.g. in hoẽ, præter aĩam ralem, dari aliam fñam substãalem, quæ illam disponit ad cõstituendum vnum cõpoti; hanc fñam vocant corporeitatis, q cõstituit cum maã corpus cõpletum, in ẽẽ corporis; illam quæ solum in viventibus ponunt, q de se ordinata est ad fñam viventis. Schotistas sequuntur alii, etiam ex nostris, quorum aliqui requirunt fñas corporeitatis, partiales, aliam carneam aliam osseam &a.

Dico 1°, ñ datur neque in viventibus fña substãalis corporeitatis subordinata. Ita coĩter Nostri & Thomistæ. Pbatur 1°: talis fña est superflua: ẽrgo ñ, datur. Pbatur aũs, qd faceret talis fña corporeitatis, in hoẽ v.g. facit aĩa, cum accidentibus vt cõstabit: ẽrgo. Pbatur 2°: hæc fña ponitur ab Schotistis, nè mortuo hoẽ maã, maneat sine fña; sed incovenienti sufficienter vitatur per fñam cadavericam, vt ex argumẽtis oppositis patebit; & lt, per illam ñ, vitetur, vitari, ñ, potest per fñam corporeitatis: ẽrgo hæc est superflua.

2a pars minoris pbatur simul quæ firmatur Deluo: mortuo hoẽ maã cum fña corporeitatis, non remaneret substãaliter cõpleta; sed maã quæ ñ est substãaliter cõpleta est maã sine fña: ẽrgo. Qd si dicatur ẽẽ substãaliter cõpletam infero: ẽrgo independenter à fña viventis, cõstituit vnum per se fña corporeitatis: ẽrgo ñ disponit ad fñam viventis, in ordine ad idẽ cõpotum cõstituendum. Præterea dici nequit, maã cum fña corporeitatis ẽẽ substãaliter cõpletam, cum fña corporeitatis exigat naũ fñam viventis, non aliter, ac ipsa maã exigit fñam corporeitatis xa. adversarios.